

i formindsket Maalestok. Jeg henviser til mine Udtalelser derom og skal nu kun ganske kort sige, hvorfor jeg ikke kan gaa med til det foreliggende Forslag.

Lad mig sammenholde to Ting, som er fremsat af det ærede Medlem Hr. Wilmann og mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pinholt, der selvfølgelig begge har sagt adskilligt rigtigt, selv om jeg med Hensyn til Resultatet er i høj Grad uenig med dem. Det ærede Medlem Hr. Wilmann sagde som saa: Nu er det klart, at selv om vi ikke vil nogen Skatteforøgelse paa fast Ejendom, det er ikke Meningen, det er ikke tilsigtet, og det naas ikke i første Omgang, ikke ved dette Lovforslag, saa er det ganske givet, siger han, at der vil være nogle, der faar Forhøjelse, og andre, der faar Nedsættelse. Ja vel, det er ganske afgjort, for ellers bliver der jo overhovedet ingen Regulering af Skatten, saaledes som man ønsker, og som det maaske paa visse Omraader kan være nødvendigt. Altsaa nogle vil faa mere og andre mindre, det er fuldstændig korrekt, det skal jeg ikke opholde mig ved. Men det, jeg vil opholde mig ved, er, at de Skatteforøgelser og de Skattelettelser, der fremkommer, bevæger sig i en ganske bestemt Retning, som jeg ikke kan anerkende som demokratisk. I det store og hele vil jeg sige, at jeg vil anse det for berettiget ved en Skatteomlægning at lave det saaledes, at de, som jeg lige fra den første Tid, jeg fik med Skattevæsenet at gøre, har anset for at være for højt beskattede, fik en Lettelse. Nu skal jeg holde mig til Landdistrikterne; det er dem, jeg har med at gøre, og dér kender jeg Forholdene nogenlunde godt. Overfor en Skatteomlægning skal jeg ikke opholde mig ved, om der gives en Lettelse for de smaa i Samfundet og Paalæg paa andre Steder, for Folk, som, om man end ikke altid kan kalde dem store, dog efter min Mening altid har været særlig gunstigt stillede. En stor Del af den Ulighed, der var, før vi fik Skattelovene af 1903, bestod i, at en Mængde Stationsbyer, der var vokset op — for Resten ogsaa Købstæder, der var udvidet, men de ligger ikke for ved den kommunale Beskatning, fordi der ikke kan ske Forskydninger fra den ene Kommune til den anden —, bar praktisk talt ingen Del af de faste Ejendomsskatter. Jeg var imod den Gang — jeg var ikke Medlem af Tinget, men jeg var, om jeg saa maa sige, en Slags Konsulent for adskillige af mine Partifæller —, at man lod saa lang Tid gaa, som man gjorde, fra 1903 til 1926, altsaa over 20 Aar, inden den sidste Del af Hart-

kornsskatten forsvandt; og det viser sig netop i disse Dage, at jeg har haft sørgelig Ret deri, thi Resultatet er faktisk, at man nu staar i Begreb med overhovedet ikke at gennemføre Loven af 1903s sidste Del. Jeg anser det i Virkeligheden for at være et mørkt Punkt, thi jeg kan ikke indse, at det skulde være uberettiget at lægge ogsaa den sidste Femtedel af Hartkornsskatten over paa Skyldvurderingen — jeg kommer senere til, om den skal ligge paa Jordskylden eller paa Ejendomsskylden. Det er ganske givet — det skal jeg villigt indrømme —, at den sidste Femtedel af Hartkornsskatten nu er langt, langt større, end den var i 1903, ja, den er vel endogsaa for Kommunerne i al Almindelighed større, end den hele Skat var i 1903. Den højtærede Indenrigsminister nikker — ja, derom er vi fuldstændig enige. Men hvis denne Femtedel er for stor at vælte over paa Ejendomsskylden, er den ogsaa for stor til, at man vedblivende kan lade den ligge paa dem, der bærer den. Altsaa, selve Højden af den siger ingenting. Spørgsmaalet er et ganske andet. Spørgsmaalet er, om det er berettiget, at den ikke overvælttes, eller det er berettiget, at den overvælttes, og dér staar det for mig saaledes, indtil det modsatte nærmere dokumenteres, at i Virkeligheden er det et Overgreb, man her foretager. Den højtærede Minister spurgte før: Med hvilken Ret vil man lægge denne Femtedel over? Man vil lægge den over med den Ret, som den gældende Lov giver til fra 1. April d. A. at føre denne Femtedel af Skatten over, hvis ikke anden Lov vedtages. Om det er for meget paa visse Omraader, har jeg ikke undersøgt — det er muligt —, men Retten til at gøre det kan der ikke tvistes om. Jeg har altsaa intet imod, at der sker Forskydninger for at udligne, først naar Forskydningen kommer til at gaa i en ganske bestemt Retning, er det, jeg maa modsætte mig det.

Jeg vender mig derefter til enkelte Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Pinholt, Ordføreren for mit Parti, som siger — og deri har han Ret —, at lige Skat paa lige Jord er der ingen, der betvivler Rigtigheden af. Det har jeg været Tilhænger af, længe før dette Lovforslag kom paa Dagsordenen, men jeg vil understrege noget, som det ærede Medlem Hr. Pinholt sagde. Han begrundede nærmere, hvorledes man egentlig skulde opfatte Begrebet: lige Skat paa lige Jord. Han begrundede det saaledes, at Jord af samme Godhed og samme Beliggenhed skulde betragtes som lige Jord. Ja, derom er vi fuldstændig enige. Men nu